

נרבת צביקה

צביקה נרבט

נולד ב-י"ז בטבת תשל"ו

נפל ב- ט' בניסן תשנ"ה

09.04.95 - 21.12.75

ילדות

בגן...

בגן היה צביקה ילד למופת-כך אמרו עליו. הוא היה קשוב ומקשיב, רגיש, ידע להסתדר ולוותר אם צריך. היווה דוגמא במעשיו ובהתנהגותו. הוא אהב ללכת לגן לשחק עם חבריו במשחקים. החברים מהגן ליוו אותו עד הצבא.

חנה הגנת של צביקה מספרת:

קשה לי לכתוב על צביקה- ויכולתי למלא מחברת שלמה. כי איך אפשר להגיד על צביקה את המילה- "היה ואיננו עוד". זוכרת אני את צביקה ילד קטן ויפה עיניים שחורות ופנים עגולות בא לגני עם אמא חנה- מפוחדת יותר ממנו, והיא הסתכלה אליי ואמרה- "הבאתי לך את אוצרי-שמרי עליו". מיום שצביקה הגיע לגני- התאהבנו בו- ילד שתמיד חיך- ילד שויתר על כל הצעצוע- רק שלא יריבו-והוא בעצמו היה הצעצוע של הגן- כל ילד רצה לשבת לידו ולהיות חברו, קראתי לו צביקה שלי.

הידידות בין אמא של צביקה והקשרים בינינו ליוו אותו לאורך כל הדרך- וגם שהלך לגן חובה היה בא לבקר בגן וכן הלאה. וכשהתגייס לצבא סיפרה לי אימו: "צביקה שלך חייל בגבעתי"- שמחתי מאוד, אבל דאגתי באותה מידה והתפללתי- אלוהים שמור על החיילים שלנו ובמיוחד על צביקה שלי- ואלוהים לא שמע את תפילתי.

יהי זכרו ברוך!

בית הספר היסודי "בארי"

בביה"ס היסודי היה תלמיד טוב מאוד, עבר מבחנים של ילדים מחוננים, הרבה ללכת לחוגי ספורט מענפים שונים: כדורגל, כדורסל, כדוריד, שחיה ועוד.

הוא הגיע להשגים וזכה במדליות ותעודות רבות צביקה היה ילד אהוד בקרב חבריו. איתם היה מבלה בשעות הלימודים ואחריהם.

הם היו נפגשים בונים דברים, מטיילים עם כלבו האהוב של צביקה ששמו היה "סקיזר".

צביקה היה קשור מאוד לסקיזר, הוא טיפל בו ודאג לו במשך 9 שנות חייו.

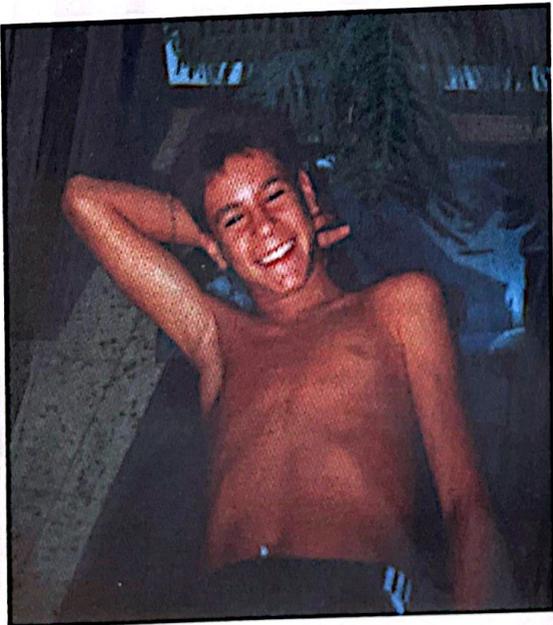
מכתב מהמחנכת רחל ברוטמן

ב"בארי" זוכרים אותך,
זוכרים את עינייך היפות
את החיוך שובה הלב
את קומתך הנאה והמתמרת
זוכרים אותך, ילד יפה שלנו,
יופי אופייך חיבב אותך על חבריך
ועל המורות
מוקף בבנות, בבנים
(כן!כן! כבר בביה"ס היסודי זה התחיל)

פתאום, כל בלשון עבר
הקול רועד,
הלב כואב.
לכתוב על צביקה ולא אל
צביקה.
" העננים הרחיקו נדוד
חשבתי לבלתי שוב
אבל חזרו אליי" - ואתה...?

כתלמיד בעיות התנהגות
ובעיות משמעת
לא נרשמו לך
ציוני הערכות לשבח על
התנהגותך

תמיד מעורב בפעילות החברתית
מסגרת הלימוד הייתה ברורה לך
כיבדת את המורים
נענית לאתגרים
והיית נכון תמיד.

ואסיים מתוך שירו של לי. פיכמן
"ככת עופות דמומה תרחץ
עלי שדות דמו בלב מרחב
הקצה בשביל קרה חלקה שכוחה
אך מישהו הלך ולא ישוב
וכה כאוב הקסם בלעדיו עם חשכה".

נעורים

חטיבת הביניים...

לחטיבת הביניים צביקה הלך עם חבריו הטובים, הוא היה תלמיד שקט, הוא נפגש עם חבריו להכנת שיעורי בית ועבודות. לבר-מצווה הוא קיבל מערכת משוכללת ובה היה שומע מוזיקה, מקליט ועורך קלטות. גם כנער מתבגר היה קשוב ורגיש כלפי משפחתו, גילה דאגה רבה לאחריותו והיה מעורב בנעשה סביבו. הוא אהב ללכת לבית ספר להיפגש עם חבריו.

מכתב מהמחנכת שרה זינגר

צביקה היה שתי מילים נוראיות!

איך אפשר לסכם במילים את אשר היה צביקה?
הוא היה נער אצלנו בחטיבה, חייכן, שקט, אהוד על חבריו.
ראיתי שהוא שיך לחבורה מגובשת שהגיע יחד לחטיבה וגם
המשיכה להיות ביחד בתיכון ובצבא.
חברות אמיתית של נערים מתבגרים גברים- קטנים, שובבים
אבל לא ילדותיים. הם בילו ביחד בשעורי מתמטיקה,
גיאוגרפיה וטבע.

צביקה היה נער תמיר, רזה וגבוה תמיד ישב בספסל האחרון או
בצדדים (כדי לא להסתיר) הוא היה בעניינים במהלך
השעורים- אך לא הזניח את העניינים החברתיים.
כשביקשתי ממנו דבר מה, הוא הנהן בראשו- בסדר וכאילו
אמר לי עזבי. הוא לא רצה להתבלט, חשבתי לעצמי שהוא
ביישן. לאספת ההורים באה לא רק האם חנה אלא גם האחות
יפית שהייתה אז חיילת והסבירה לי בטבעיות- כי באה משום
שזהו האח הקטן שלה והיא דואגת לצד הלימודי-כמו אימא
שנייה. ראיתי משפחה מטפחת משקיעה אבל צביקה שידר כל
הזמן תעזבו אני בסדר, אני בסדר. כשפעם איחר לשיעור
שאלתי למה, ובשל מה האיחור? שמעתי צחקוקים בכיתה, יש
לו חברה - הוא עסוק עם הבנות. די הופתעתי כי הרי הוא נראה
לי ביישן- פשוט הבנות הסתובבו סביבו. כעסתי על האיחור
ואמרתי לו- "צביקה עכשיו הזמן ללמוד" חשוב מאוד ללמוד
עוד יהיה לך הרבה זמן לאהבות ולא תיארתי לעצמי עד כמה
קצר יהיה הזמן.

נפגשתי עם התלמידים מהכיתה ליד הקבר שלך לפני שנה,
כולם התבגרו חיילים צעירים מבוגרים, משא כבד על כתפיהם.
הם שמרו לך אמונים כחבר יקר. לא שם צריך לכנס כנס כיתתי
ולא בגיל הזה ואיך ניחומים רק געגועים.

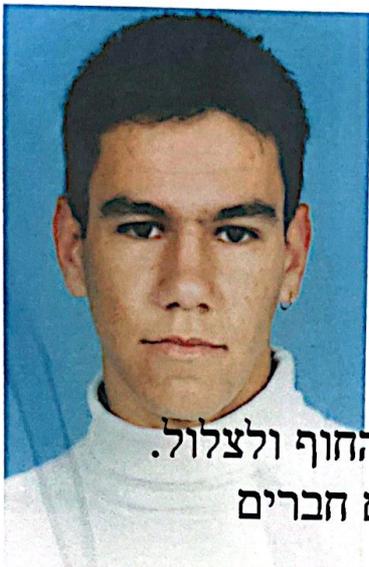
שרה זינגר

פינת הנצחה לצביקה בבית הספר אחרון הבילויים:

בבית הספר אחרון הבילויים ישנה פינת הנצחה
לצביקה המוצבת בכניסה בסמוך לארון הגביעים.
את הפינה תרמו הוריו של צביקה חנה וחיים.

נערך טקס כאשר הקימו את פינת ההנצחה ובטקס
באו כל חבריו וקרוביו של צביקה ושרו לו שירים
שכתבו לכבודו אחרי נפילתו.

הטקס היה מרגש מאוד, בין הנאומים היתה שרה
זינגר המחנכת של צביקה בחטיבה, שכתבה מכתב
מרגש במיוחד.

תיכון

צביקה אהב מאוד לבלות בים, לשחות, לשבת על החוף ולצלול.
הוא עשה קורס צלילה שני כוכבים, תמיד בילה עם חברים
וחברות, הוא הלך אליהם והם היו באים אליו.
תמיד נשאר הילד הטוב של אמא ואבא והשב אושר רב
למשפחתו.

צביקה !

גבוה, שקט, בד"כ מחייך ותמיד יושב מאחור, לא מהתלמידים
המצביעים והמתבלטים, לא תמיד מכין שיעורים אבל בד"כ
יודע את התשובות, לא מהמשקיעים הגדולים אבל גם לא מבריו
או מפריע.
אחד כמו הרבה אחרים, כמו הרוב בכל הכיתה ובכל השכבה.
אחד כמו כולנו, אחד מאיתנו.
וזה אולי הדבר שמקשה מכל על ההסתגלות והעיכול- העובדה
שנפל אחד שיכול היה להיות כל אחד בכיתה וכל אחד במחזור.
לצביקה היו הרבה תכונות ייחודיות משלו וחבריו של צביקה,
וגם משלו היו קרובים לו בכיתה- אינם מצליחים למצוא מילה
שניתן לומר בגנותו.
תמיד היה רגוע, שקט ומחייך, לא רב ולא הסתכסך, ומבחינתי
כמחנך מעולם לא גרם לבעיות משמעת כלשהן.
אנחנו בבית הספר, נזכור אותו כאחד שמייצג את תלמידינו, ולכן
כה רב הכאב.

מרק אלדד

מחנך י"א-18

י"ב-18

מחזור י"ב

צבא

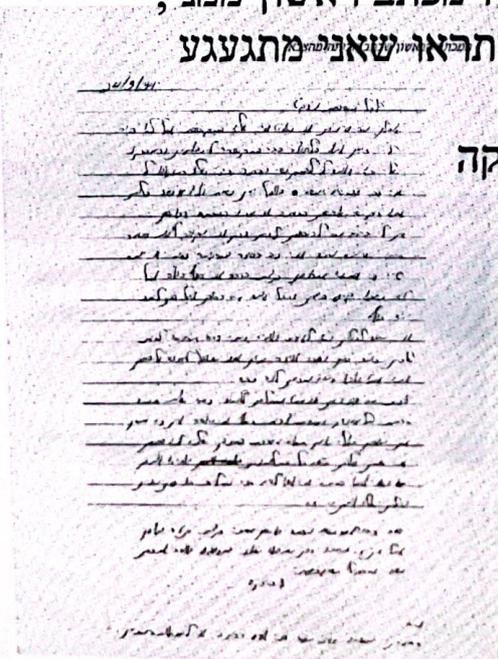
הייתה לו חברה מהתיכון ושמה שני שאיתה בילה את רוב זמנו.
צביקה לא ידע לאן ילך בצבא, בהתחלה ניסה את דרכו
בצנחנים ואחר כך התגייס לגבעתי. דאגנו לו מאוד והוא תמיד
הרגיע אותנו ואמר שהכל בסדר ויהיה בסדר.
חדרו של צביקה נשאר כפי שעזב אותו. עם כל חפציו האישיים
והדברים שאהב. יש בו היום תמונות שלו ומזכרות מהצבא.

מכתב ראשון שכתב מהצבא הביתה

לכל משפחת נרבט!

אהלן מה העניינים אני מצטער שלא התקשרתי אבל לא היה לי זמן, אמא הלחוצה כבר התקשרה למבצעים והמפקד שלי בא ואמר לי להתקשר הביתה כדי שלא תדאגו לי. אני פה עכשיו יושב באוהל, יום שבת ולא עושה כלום. אבא ביקש שארשום הביתה אז זהו המכתב הראשון. אין לי הרבה מה לרשום לכל, רק אני מקווה לצאת הביתה כמה שיותר מהר. אני פה בסדר מרגיש פחות או יותר טוב כי אותנו מריצים קצת הרבה אז הגוף כואב, אאבל לא נורא, יגיע היום והכל יגמר זה רחוק אבל גם לזה יש סוף. אני מוסר לכולם ד"ש לאיריס ואמיר ומתי כבר תיכנסו לבית שלכם? כמה זמן נחכה לאיזה קטן אחד? שאוכל לחזור ולשחק איתו, אמא ואבא בטח מחכים לזה כבר. ליפית מה העניינים? עוד מעט מתחילים ללמוד, כמה שאת תמיד ברח מהלימודים ועשית צרות, בסוף את מורה, איך זה יתכן? אין מורים כאלה, איך תראה מערכת החינוך שלנו? לא סתם אני אמרתי עליך בטוח כל התלמידים יאהבו אותך. ואני אבוא הביתה, ואני אבוא לבית הספר שתלמדי בו עם מדים וכולם ישאלו אותך מי זה. אז זהו לעכשיו מכתב ראשון ממני, קצת קצר, מעפן, אבל גם זה משהו, רק שתראו שאני מתגעגע ואוהב אתכם מאוד מהחייל שבגבעתי.

צביקה

נ.ב.

החזיקו מעמד, עוד מעט
אני אגיע הביתה,
אז להתראות בינתיים.

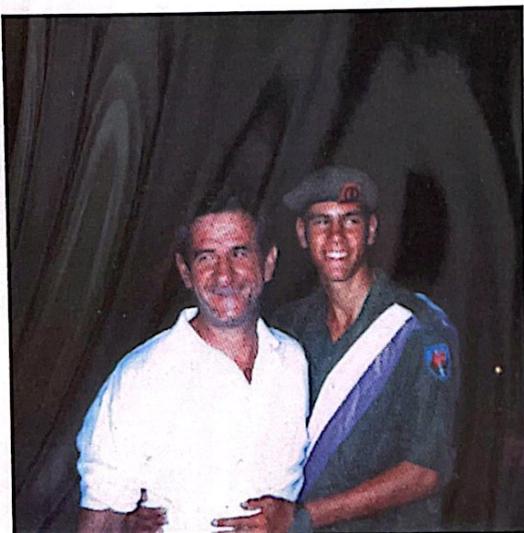
משפחה

אימא ואבא

ילדנו הקט, ילדנו הרך
צביקה שלנו היקר כל כך.
איה אתה עכשיו?

בני יקירי, דמעות חונקות את גרוני
מהיום בו הלכת אני אינני אני.
בני יקירי, צעק לעברי, האר לי הדרך אליך,
בני יקירי, זועקת אליך מעמקי נשמתי
חולמת עליך קורא לי בשמי-אמא, אמא שלי.

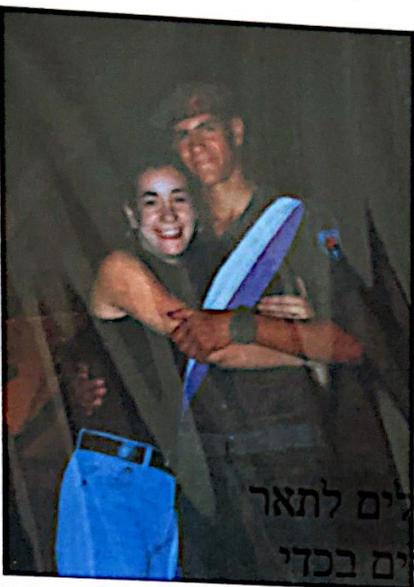
ילד קטן, ילד שלי אותך לא שוכח גם בשנתי.
הצער והיגון קשים לי מנשוא
מתי הראה אותך לידי, מתי נפגש אתה ואני
מתי אשמע אותך, ילדי, קורא לי בלחש ואומר-
אבא, זה אני.

אמא ואבא

צביקה ואחותו יפית

לצביקה

לאחי היקר לי מכל!

אני יושבת בוכה וחושבת עליך, עלינו, מחפשת מי לומר לך את הקשר בינינו, שהרי אנו לא היינו זקוקים למינים בכדי להבין אחד את השני. רק מבט, חיוך או תנועה והכל היה מובן. תמיד הלכנו ביחד, אחד לצידו של השני, תומכים וחבוקים באהבה ובהערצה.

אותו יום ראשון בו נפרדנו שהלכת לצבא, התקשרת מהדרך ואמרתי לך שתשמור על עצמך ושתזכור שאוהבים אותך ואני תמיד איתך.

אחרי מס' שעות חרב עלי עולמי, נסעתי לחפש אותך בין הפצועים בבתי החולים. התחננתי שיאמרו לי היכן אתה, התפללתי בכל כוחותי שאראה אותך, שהכל יהיה בסדר ושנחזור ביחד הביתה. הייתי מוכנה להקריב הכל למענך, שתהיה על ידנו כמו תמיד, עם החיוך והאושר האין סופי שהענקת לנו- היית האור בחיינו.

עכשיו הכל כבה וחושך... חושך בנשמה.

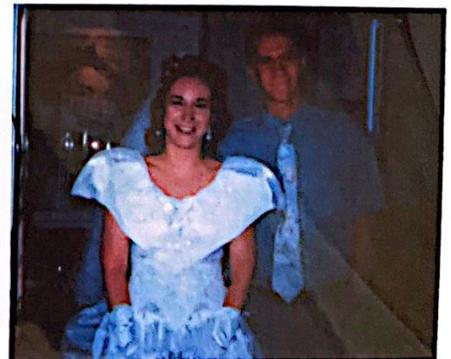
אני ממשיכה בקושי לחיות ותמיד להיזכר בכך שהדמעות אותי חונקות, עם הכאב שאין לו סוף והגעגועים שאינם מרפים.

חולמת עליך כל ליל ורואה אותך חי וגדל.

דמותך אותי לנצח תמשיך ללוות, ונשאר לי רק לקוות שטוב לך שם ולידך שמור מקומי.

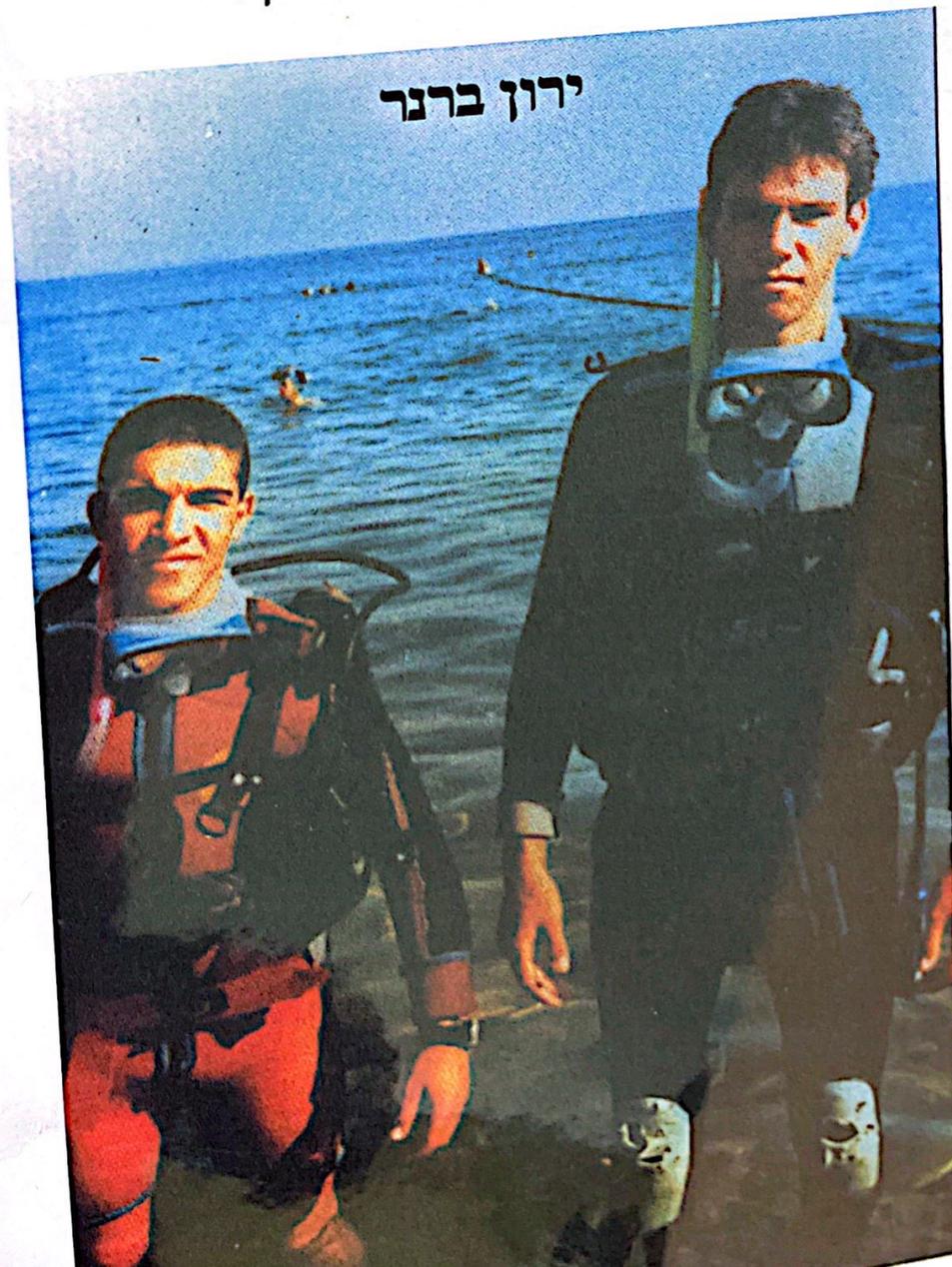
אוהבת אותך לעד
יפית

צביקה ואחותו איריס

חברים כותבים לצביקה

זמן רב בילינו יחד מבי"ס יסודי ועד היום.
המון זיכרונות וחוויות קושרים אותנו יחד, מהשטויות שעשינו
בכיתה ועד היופי שבמעמקים. גם בצבא צעדנו באותו המסלול.
ופתאום דרכינו נפרדו.
קשה להאמין, קשה לשאת את הכאב.
אצלי תמיד תישאר מחייך.

לצביקה שלי!

כך נפתחו כל המכתבים שכתבתי אליך, כל המכתבים מלאי האהבה והרגש שנכתבו במיוחד בשבילך. כל המילים הכתובות יפות הן ומלאות אהבה, אך האהבה הגדולה באמת נמצאת בין השורות והמילים, ואף פעם לא תדע כמה אני באמת אוהבת אותך. האהבה הגדולה זו החלה ביום שנפגשנו 12.12.93 זה היה במסיבה של הבית ספר שלך ואני הגעתי לשם במקרה עם ענבר ששכנעה אותי לבוא..רקדנו וצחקנו ואז.. ראיתי אותך עומד בפנינה; גבוה ויפה עם עיניים חומות והתאהבתי. חודש שלם ניסיתי לברר את שימך ואם יש לך חברה. והימים עברו עלי בחלומות בהקיץ, שאנחנו חברים ומבלים יחד ולא האמנתי שחלום זה התגשם. הוא התגשם ברגע שהחלטתי להתקשר אליך ולהגיד לך שמצאת חן בעיניי ואני רוצה להכיר אותך. עשיתי זאת ואת שיחת הטלפון הזאת אני לא אשכח לעולם, באותה שיחה דיברנו כאילו הכרנו כבר לפני שנים, היית כל כך נחמד ואמרת שזה בסדר שהתקשרתי. אחרי יום נפגשנו ביום שישי באותו שבוע כבר יצאנו פעם ראשונה. מאותו יום בו הכרתי אותך השתנו חיי לבלי הכר. כל יום שעבר הבנתי מה זאת באמת אהבה, הבנתי את הרגש הנפלא הזה שגורם לך לרצות לתת לבן אדם אחד את כולך, והבן אדם הזה שלו רציתי לתת את חיי היית אתה- צביקה. חבר שכמוהו לא יהיה לי לעולם. רציתי לתת לך כל כך הרבה בלי לבקש דבר בתמורה. הספיק לי שאמרת לי שושי(ככה קראת לי) אני אוהב אותך. וזהו ידעתי שבחיים האלו אני לא צריכה יותר, הספיקה לי האהבה שלך עליה חייתי שנה ו3 חודשים כמעט. החוויות שעברתי איתך היו נפלאות; אם זה החופשות שלנו באילת, הנסיעה לטבריה עם כל חבריך, הבילויים בלונה פארק שגרמו לנו לרצות לחזור ולהיות ילדים קטנים בלי צבא, בלי לחצים, בלי דאגות רק עם המון אהבה. אבל הרגעים הנפלאים ביותר שלנו היו כשהיינו לבד בביתך או שלי. מחובקים מול הטלויזיה

לנו לרצות לחזור ולהיות ילדים קטנים בלי צבא, בלי לחצים,
בלי דאגות רק עם המון אהבה. אבל הרגעים הנפלאים ביותר
שלנו היו כשהיינו לבד בביתך או שלי. מחובקים מול הטלויזיה
וחושבים כמה טוב שיש לנו אחד את השני. זה נשנע אולי נדוש
או כמו סיפור מהאגדות, אבל זה היה פשוט כך, אהבה שכל
אחד יכול לחלום עליה. הייתי מודה לאלוהים כל יום על שנתן
לי אותך ומתפללת, שאבלה איתך לעד ובחיים לא ניפרד.
שהתגייסת לצבא כתבתי לך מכתבים בהם סיפרתי לך עד כמה
אני מתגעגעת אליך ורוצה שתחזור הביתה. ותמיד כשהיית חוזר
לא ידעתי איך ומה אני יכולה לעשות כדי להנעים את הזמן
המועט שאתה נמצא בבית. כשהיית בצבא הייתי בוכה כל יום
מגעגועים אליך וכשהתקשרת הייתי בוכה לך בטלפון. אתה
היית מרגיע אותי ואומר לי: "שושי, יהיה בסדר, אני אוהב
אותך ומתגעגע אלייך מאוד, אני מקווה לחזור מהר הביתה".
במכתביך כתבת שלא האמנת שאי פעם תתאהב ככה במישהי,
שאני כבר חלק ממך וכואב לך בכל פעם שאתה הולך ממני.
אמרתי לך שאני יחכה לך ואיך לך מה לדאוג וכשתחזור אני
יחבק אותך חזק אליו ואזכיר לך שאני אוהבת אותך. צבי שלי
מי ידע שיגיע היום הארור הזה שבו אפרד ממך לעולמים, היום
בו יגידו לי שלא אראה אותך יותר ולא אחבק אותך לעולם.
האהבה הגדולה שלי הלכה ביום אחד ולא תשוב. קשה לי
לקלוט את העובדה שלא תשוב כשמתמונותיך אתה מחייך אליי
וכאילו אומר: "שושי, הכל יהיה בסדר, אל תדאגי". אני אוהבת
אותך צביקה ותמיד אוהב, איך שלא אמשך לחיות, ובכל דרך
שלא אבחר, תמיד תהיה ותישאר צביקה-האהבה הגדולה
והיפה ביותר שהייתה לי בחיי.

שלך בהמון אהבה
שני

צביקה!

אני כותבת לך בתקווה, שאי שם, היכן שאתה נמצא אתה רואה ושומע את זעקות נשמת, את הכאב שבליבי ואת החוסר השלווה שבגופי.

צביקה, לעיתים כה נדירות מוצאים ידיד אמת, ידיד נפש, אח אמיתי ללא קירבת דם, שמקבל אותך ואוהב אותך ולא שופט אותך ויהי מה וכך היית בשבילי.

במהלך שמונה השנים היית לצידי לטוב ולרע בלי לכעוס, לשפוט תמיד רק להקשיב ולעזור.

היום לאחר 6 וחצי חודשים בלעדיך אני מרגישה חסרת אונים.

עם מי מדברים? איך מתגברים? הכאב הוא כה חזק שאני מרגישה שהלב מדמם, הראש כואב והגוף רועד.

פעם שמך והמחשבה עליך היו גורמים לי לחייך, לאושר, לשמחה ולכל הכעס והכאב שבי להתמוגג.

היום שמך גורם לכל גופי לכאוב, לצעוק, לבכות.

הגעגועים אליך כה קשים. אומרים שהזמן מרפא אך אותי הוא מחליש.

הגעגועים גוברים מיום ליום והרצון לראותך, לדבר איתך ולספר לך רק גובר.

צביקה- אין מילים שיכולים לבטא את מה שאני מרגישה ואת הקשר שלנו, אי אפשר לתאר קשר אמיתי, שמחבר אדם לאדם בלב ובנפש ושני בני אדם אשר מקבלים אחד את השני בדיוק כמו שהם בלי לנסות לשנות שום דבר.

צביקה-אני יכולה להבטיח לך, שאתה נמצא איתי כל דקה שבה

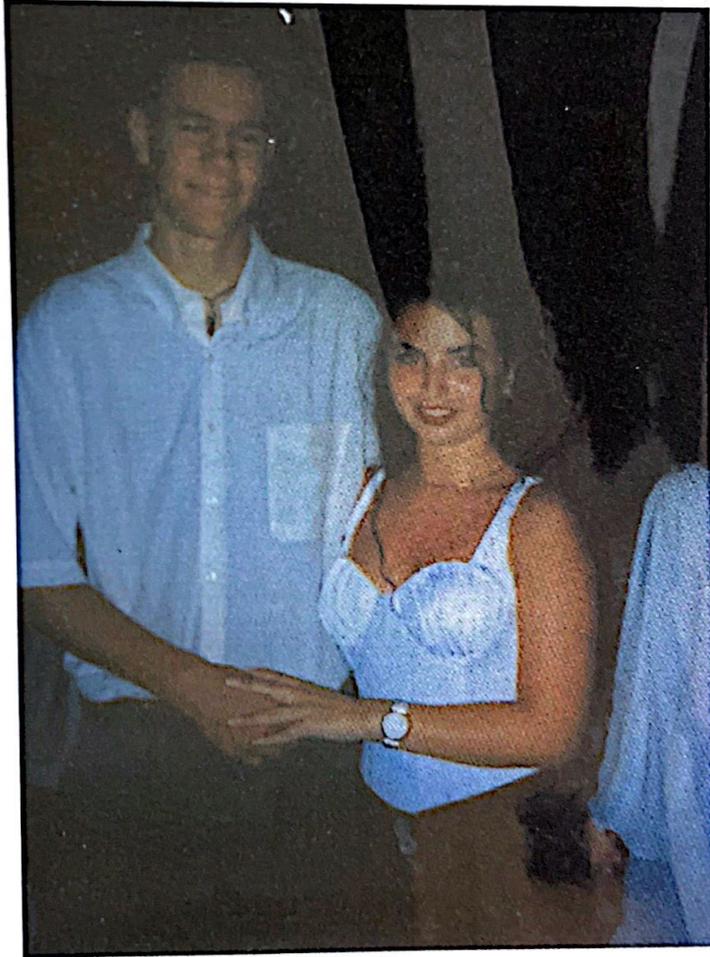
אני נושמת וליבי פועם בשביל שנינו. אני עדיין לא יודעת איך

אני אעבור את שאר חיי בלי האפשרות להתייעץ איתך על

העתיד. אף פעם אני לא אהיה בטוחה שמה שאני עושה נכון בלי עצתך.

מה שנותר לי להגיד, שאתה תמיד איתי למרות שפיזית אתה לא
נמצא, בכל מקום אשר אלך ובכל צעד שאעשה אתה תהיה איתי
ואני מקווה שיום יבוא ויהיה לי בן והוא יהיה בעל תכונות
וערכים טובי לב ואהוב על כולם כשם שהיית אתה.

לא אשכחך לעד
ואוהבת אותך לנצח
"אחי הגדול"
מיכל נסתר

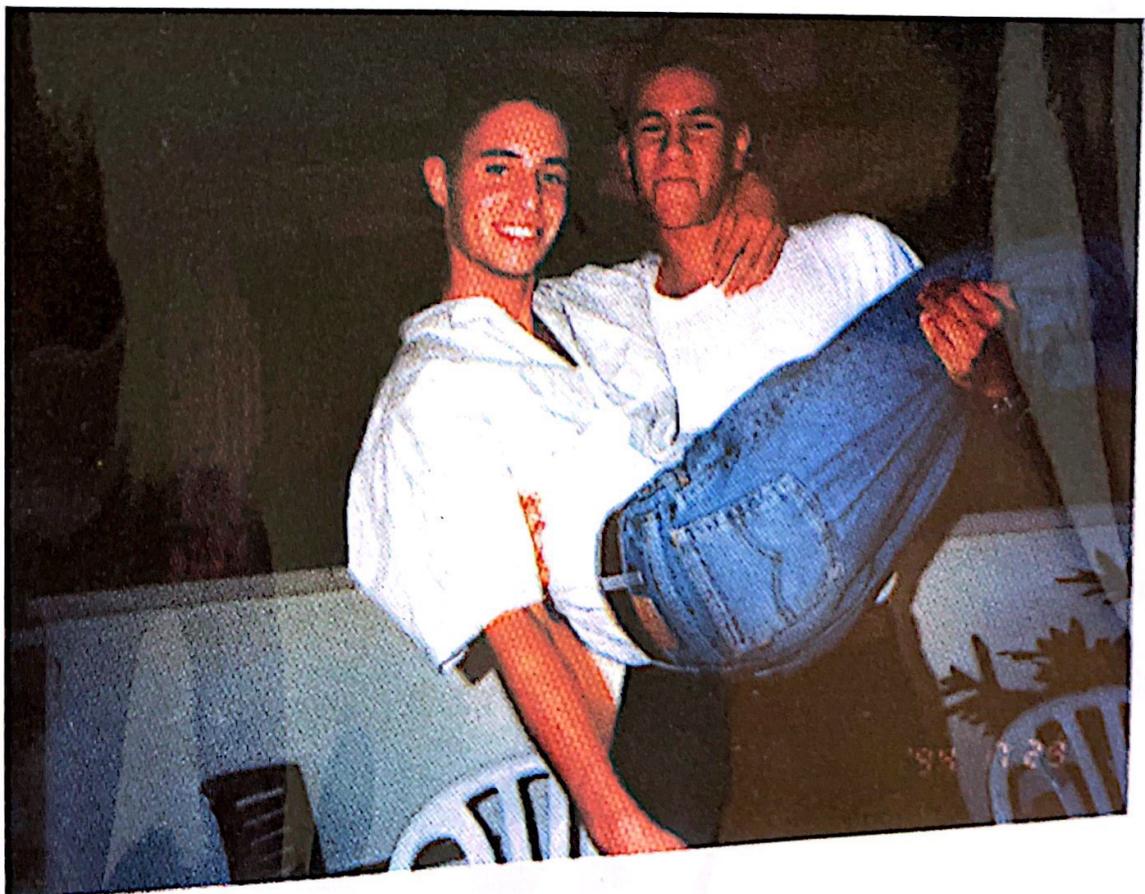
צביקה!

מילים או סיפור עליך קשה לי לכתוב, אולי בגלל העובדה שעדין לא השלמתי עם מותך או אולי שבגלל שסיפור אחד או שניים בזיכרון אחד או שניים אין לי. יש לי הרבה יותר מהיום הראשון שהכרתי אותך ועד יום לפני מותך. הסיפור של החברות בינו התחיל לפני 13 שנים, חברות של חידוש וניתוק. הקשר הזה התחיל ביום הראשון של בית הספר כאשר הייתי לבד בלי חברים ואתה ואורן אימצתם אותי ואמרתם לי להצטרף אליכם. כל בית הספר היסודי היינו בקשר עד שהיינו בחו"ל לשנתיים ואז ניתק הקשר, וכאשר חזרתי מחו"ל שוב חזר והתחדש הקשר בינו, יצאנו ביחד עם בחורות, אהבנו תקופה מסוימת את אותה הבחורה וזה לא הפריע לנו מלהיות חברים טובים. כשהתחלנו תיכון הקשר התחזק עוד יותר, הייתה בא לשמוע אותי מנגן, והייתי מבכר הרבה בביתך, בתיכון היינו מבריזים ביחד משעורים ונוסעים לים, לדוג. גם כשקיבלת את הרישיון וגם עוד לפני שהיה לי רישיון נתת לי סיבוב באותו שלכם: " האונייה". לפני הגיוס בלינו יום יום כאשר נסענו שננו לערד או בים, בדיסקוטקים עם הלבוש המהודר שלך. החבורה של כולנו היום אבודה ואין לה בכלל תקווה, משהו עיקרי חסר. ביום הגיוס שלך, הראשון מביננו שהתגייס, כולנו היינו איתך בבקו"ם, כולנו היינו עצובים כי ידענו שתקופה מסוימת, תקופה של בילויים אין סופיים הגיעה לקיצה. כאשר התקשרת הביתה וסיפרת שרע לך בתחילת הצבא היינו באים לבקר אותך בכל שבת שנשארת וכשבתות שהגעת הביתה היינו מחכים לך כולם, אמך ושני בחלון ואנחנו בבתים מחכים לשמוע סיפורים על מה שעובר עליך אבל אתה תמיד אמרת שהכל בסדר. ידענו שהסתגלת לצבא למרות שלא היית מורעל, היית חייל טוב חייל שקט שאף פעם לא קיטר ולא עשה בעיות.

ביום שישי ה 7.4.95 נסענו אני אתה ושני לים. ישבנו בים
וסיפרת לי כמה לא טוב לכם בעזה ושאתם כל הזמן שומרים
כמו כלבים, לא תיארתי לעצמי באותו יום שזאת תהיה הפעם
האחרונה שאני יראה אותך. וביום שבת כאשר התקשרת להגיד
להתראות שזאת הפעם האחרונה שאדבר איתך. יום למחרת
בשעה 22:00 בלילה באו אליי 2 מדריכות שלי שהכירו אותי
וידעו שאני חבר שלך והודיעו לי צביקה נרבת נהרג. ואני בהלם
נסעתי להוריד וסירבתי לקבל את העובדה. רק למחרת כאשר
ראיתי את התמונה שלך בעיתון הבנתי מה קרה, מאז משהו בי
ובכולנו מת. משהו שאהבנו בעצמנו הלך ולא יחזור לעולם,
עזבת אותנו ללא כל סיבה מוצדקת, ללא התרעה, הזיכרון שלך
בי חזק יותר ממני. אני אוהב ומתגעגע אליך.
אתה חי בי כשם שאני מת איתך.

שלך לנצח

אוהד

נימה אישית

תלמידי חטיבת הביניים "אחרון הבילויים" תשס"ה
אנו רחלי סרפיאן, אלמוג מורביה, לירון לוי, מאור גורסניק
היה לנו את הכבוד להנציח את צביקה. בוגר בית ספרנו.
משימה זו הייתה קשה, מרתקת, עצובה ואף מתסכלת.
למדנו להכיר את צביקה מקרוב דרך המכתבים החברים וסיפורי
המשפחה דרך התמונות המדברות שראו את פניו הנעימות, למדנו
להכיר שצביקה היה בן אדם מקסים וטוב לב ואוהב. התרגשנו מאוד
לדבר עם המשפחה
זה לא היה פשוט למשפחה להיפתח אלינו ולספר על צביקה.
אלמוג שמבנינו הוא אח שכול הפגישה שהתרחשה בבית העלמין בינו
לבין חנה וחיים הוריו של צביקה גרמה לו לקרבה של שותפים לכאב.
אחרי הכנת האלבום יש לנו תחושה כבדה ואנו לא מבינים למה? למה?
למה דווקא אותו העולם היה צריך לאבד.
כנראה שהוא היה מלאך מהשמים ושמים רצו אותו בחזרה.
לירון לוי- 03-9646942
אלמוג מורביה- 03-9659382
מאור גורסניק- 03-9508782
רחלי סרפיאן- 03-9697938

מלב אל לב

כולנו מודים למשפחת נרבט, על שפתחה את ביתם ואת
ליבם אלינו. דרך עבודה זו למדנו להכיר את צביקה כאדם
מיוחד ואוהב.

אנחנו אתכם תמיד